

בבית המשפט העליון

רע"פ 10218/17

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פז רובינזון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בעפ"ת 1386-11-16 שניתן ביום 31.10.2017 על ידי כב' השופט אברהם יעקב ובקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה מיום 2.2.2018

בשם המבקש: עו"ד דוד קולקר
בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט העמית א' יעקב) בעפ"ת 1386-11-16 מיום 31.10.2017, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת הדין מיום 18.8.2016 ועל גזר הדין מיום 21.9.2016, בתת"ע 1501-11-13 שניתנו על ידי בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מ' כהן). כמו כן הוגשה ביום 2.2.2018 בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה.

רקע והליכים קודמים

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה) ותקנה 169 ב לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. על פי כתב האישום, ביום 2.11.2013 נהג המבקש בהיותו שיכור, כך שבמדידה שנערכה לו נמצא ריכוז אלכוהול של 350 מיקרוגרם בליטר אחד של אוויר נשוף. המבקש כפר בתקינותם וחוקיותם של אמצעי המדידה ובשיטת המדידה. לאחר ניהול הוכחות, הורשע המבקש בעובדות כתב האישום, ונגזרו עליו 24 חודשי פסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה בפועל בניכוי ימי הפסילה המנהלית,

שלושה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים, קנס בסך 1,800 ש"ח וחתימה על התחייבות.

2. המבקש הגיש ערעור על פסק הדין, שעיקרו נסב על קבלת "תעודת הבלון" כרשומה מוסדית. בתמצית, "בלון" הינו בלון המכיל גז בשיעור אלכוהול מסוים אשר מוצמד למכשיר לבדיקת השכרות בו משתמשת משטרת ישראל (להלן: ה"ינשוף") ומשמש לכיול ואימות ה"ינשוף". "תעודת הבלון" היא תעודה מאת יצרן הבלון המוצמדת לבלון ובה מצוין שיעור האלכוהול המצוי בו (להרחבה ראו רע"פ 3981/11 שרביט נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (5.7.2012) (להלן: עניין שרביט)). המשיבה, בתגובה, הפנתה לפסק הדין בעניין שרביט, בטענה כי שם נקבע שתעודת הבלון מהווה רשומה מוסדית ולכן ניתן להגישה שלא באמצעות עורכה. בא כוח המבקש, מנגד, טען כי פסק הדין בעניין שרביט יסודו בטעות שכן, לשיטתו, בעוד חוות הדעת שניתנה במסגרת הדיון שם עוסקת בתעודות בלון של חברת STG, תעודות הבלון אשר היו במחלוקת באותו עניין שייכות לחברת Spantech. לבקשת בית המשפט המחוזי, הבהירה המשיבה כי בפסק הדין בעניין שרביט אמנם לא מוזכר יצרן הבלונים בשמו, אולם מעיון בתיקים מושא בקשת רשות הערעור בעניין שרביט, עולה כי חוות הדעת שהוגשה שם, ועליה התבסס פסק הדין בעניין שרביט, נערכה על ידי מנכ"ל חברת STG. לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי כי נוכח העובדה שתעודות הבלון בענייננו נערכו על ידי STG, משנמצא כי עניין שרביט התייחס לתעודות הבלון של STG, ומשנקבע שם כי תעודות הבלון של STG מהוות רשומה מוסדית, נשמט בסיסו של הערעור והוא נדחה.

הבקשה למתן רשות ערעור והתגובה לה

3. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי והגיש את בקשת רשות הערעור שלפניי. המבקש, שטוען כי לא קיבל מענה לטענותיו בבית המשפט המחוזי, צירף, לאחר דברי הקדמה, העתק מדויק של הודעת הערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי. טענתו העיקרית של המבקש נוגעת כאמור להלכה שנקבעה בעניין שרביט. לטענתו, בכל פעם בו מוגשת תעודת בלון על התביעה לשוב ולהוכיח את התנאים המנויים בסעיף 36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה), לשם קבלת תעודת הבלון כרשומה מוסדית. לשיטתו, משטרת ישראל מחליפה מעת לעת את יצרן בלוני הגז, ואין בעובדה כי תעודותיו של מוסד אחד הוכרו כרשומה מוסדית, כדי להכשיר תעודותיו של מוסד אחר. המבקש מציין כי כבר העלה את טענותיו דכאן בפני בית משפט זה בעניין דומה (במסגרת הדיון המאוחד ברע"פ 2867/14, רע"פ 2870/14 ורע"פ 2871/14, להלן: עניין ברוך), ושם, בהסכמת הצדדים,

ולנוכח עמדת המשיבה כי קיימת אי בהירות באשר לזהות היצרן, הוחזרו התיקים לדיון מאוחד בפני בית משפט השלום. המבקש מציין עוד כי לאחר שהוחזר הדיון בעניין ברוך לערכאה הדיונית, ביקשה המשיבה להעיד עדים מטעם שני יצרנים זרים. משלא התייצבו העדים למועד הדיון שנקבע, חרף בקשת המשיבה לדחיית מועד הדיון, החליט בית המשפט על זיכוי הנאשמים. לשיטת המבקש, הבקשה דנן היא "המשך ישיר" של הדיון בעניין ברוך. כמו כן, מעלה המבקש טענות נגד שאר חלקיה של הכרעת הדין, בין היתר כנגד מיומנות מפעיל הינשוף, המזכרים שערכו השוטרים, ובדיקת המאפיינים שלטענתו לא נערכה.

4. המשיבה טוענת כי יש לדחות את הבקשה. לשיטתה, גם לו יוכיח המבקש כי תעודת הבלון מושא ההליך דנן הופקה על ידי חברה שאינה STG, אין הדבר מעלה או מוריד מבחינה משפטית. באשר לעניין ברוך, המשיבה מציינת כי הסכימה, לפנים משורת הדין, להחזרת הדיון לבית משפט השלום על מנת לאפשר לבא כוח המבקש למצות את טענותיו בעניין. עם זאת, היא מציינת כי אין בהסכמת הצדדים במסגרת עניין ברוך כדי לשנות את ההלכה שנקבעה בעניין שרביט. לגופו של עניין, ציינה המשיבה כי הרשעתו של המבקש אינה מבוססת אך ורק על תוצאות בדיקת ה"ינשוף" אלא גם על ראיות נוספות, ביניהן הודאת המבקש כי שתה משקאות משכרים.

דיון והכרעה

5. לאחר עיון בבקשה ובתגובות לה, על צרופותיהן, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה – משפטית או ציבורית – בעלת חשיבות כללית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שוב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). לא מצאתי כי הבקשה נמנית על המקרים החריגים המצדיקים מתן רשות ערעור.

7. תחילה אעיר כי הגשת העתק מדויק של הודעת הערעור בגדרי בקשה לרשות ערעור מחטיאה את מטרתו של ההליך, שכן בקשת רשות ערעור נועדה למקרים חריגים ומיוחדים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות כללית ואין מטרתה לשמש כ"מקצה

שיפורים" לפסיקותיהן של הערכאות הקודמות (רע"פ 6615/13 שווקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (29.10.2013); רע"פ 9987/16 אקדסמן נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (19.6.2017) (להלן: עניין אקדסמן)).

8. למכשיר ה"ינשוף" עומדת כיום חזקת תקינות (עפ"ת (מחוזי י-ם) 04-25457-10 מדינת ישראל נ' עוזרי (14.10.2010) (להלן: עניין עוזרי)). כמו כן, חרף עמדתו של בא כוח המבקש, שאלת קבילותה של "תעודת הבלון" כרשומה מוסדית הוכרעה בעניין שרביט. באותו עניין, ציין בית המשפט כי "מיכלי הגז המשמשים כאבות מדידה מיוצרים במפעל אמין, הפועל בהתאם לתקנים בינלאומיים והוא נתון לבקרת איכות שוטפת בכל שלבי הייצור. מרכיבי המיכלים נבדקים אף הם. הבדיקה היא רב שלבים. מוצריו של היצרן משמשים מכשירי מדידה במדינות אחרות, ובכללם, זו המייצרת את מכשיר המדידה עצמו" (שם, בפסקה 14). בהמשך לכך, בהתבסס על הראיות שהוגשו שם, וכינהן תעודות מטעם היצרן המלמדות על עמידה בתקן איכות בינלאומי וחוות דעת מטעם מנכ"ל יצרן בלוני הגז, נקבע כי אף לגבי בלוני הגז עומדת חזקת תקינות. במסגרת הבקשה שלפניי טוען המבקש כי אין בפסק הדין בעניין שרביט כדי להכשיר את תעודות הבלון של כל יצרן שהוא, וכי יש לשוב ולהוכיח שתעודת הבלון מהווה רשומה מוסדית בהתאם לתנאי סעיף 36 לפקודה בנוגע לכל יצרן שתעודותיו מוגשות. ואולם, לשאלה זו אין כל משמעות אופרטיבית בענייננו. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, המשיבה הוכיחה כי תעודות הבלון אשר נדונות במסגרת ההליך דנן נערכו על ידי אותו יצרן אשר על חוות הדעת מטעמו ותעודת תו התקן שלו התבסס פסק הדין בעניין שרביט. משכך, טענותיו של המבקש בנוגע לבלונים אשר מיוצרים על ידי יצרנים אחרים הינן תיאורטיות בלבד. בנסיבות אלו חל אפוא הכלל לפיו אין מקום ליתן רשות ערעור מקום בו השאלות המוצגות בבקשה הינן תיאורטיות בלבד ואינן דרושות להכרעה באותו עניין (רע"פ 2457/12 אפרתי נ' מדינת ישראל (3.9.2012); עניין אקדסמן, בפסקה 17; רע"פ 5169/11 רובין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.07.2011)). הטעם לכך הוא שמקום בו "לקבלת הערעור לא צפויה כל השפעה ממשית על המבקש ומדובר בשאלה תיאורטית בלבד, אין הצדקה לדון בבקשה" (רע"א 1373/09 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 10 (18.3.2009)). זהו הדין גם לגבי טענותיו של המבקש הנוגעות להליכים שאינם נמצאים בפניי כעת.

9. אשר לטענותיו הנוספות של המבקש, אלו נוגעות לעניינו הפרטני ואינן מהוות עילה להתערבות ב"גלגול שלישי" (השוו: רע"פ 5866/12 קרלקוב נ' מדינת ישראל (20.8.2012)). די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

10. לגופו של עניין, יוער כי הרשעתו של המבקש לא התבססה על בדיקת ה"ינשוף" כשלעצמה אלא גם על רכיבים נוספים, ביניהם הודאת המבקש כי שתה משקאות משכרים, ריח האלכוהול שנדף מפיו, ובדיקת המאפיינים שנערכה לו, בה כשל. נתונים אלו תומכים בממצאי בדיקת ה"ינשוף" ומחזקים את המסקנה כי לא נפל כל פגם בהכרעת הדין, ומשכך אף לא בפסק דינו של בית המשפט המחוזי (השוו: רע"פ 2420/12 מוסטפא נ' מדינת ישראל (3.4.2012)).

11. סוף דבר, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית. משכך, מתיירת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה.

ניתנה היום, י"ב באדר התשע"ח (27.2.2018).

ש ו פ ט